

TOELICHTING

Artikelsgewijze toelichting:

Artikel 1. Begripsomschrijvingen

Dit artikel behoeft geen verdere uitleg.

Artikel 2. Toepassen verhaalsbevoegdheid

Onder het verhalen van bijstand verstaan we dat de kosten van bijstand worden verhaald op iemand die zijn onderhoudsplicht ten opzichte van zijn echtgenoot of minderjarig kind niet of niet behoorlijk nakomt, of iemand die zijn onderhoudsplicht jegens zijn meerderjarige kind die bijzondere bijstand ontvangt niet of niet behoorlijk nakomt.

In de Participatiewet (artikelen 61 t/m 62) is verhaal van bijstand opgenomen als een bevoegdheid. Er wordt gebruik gemaakt van deze bevoegdheid om de volgende redenen:

1. Rechtvaardigheid
2. Maatschappelijk draagvlak
1. Rechtvaardigheid

Een onderhoudsplichtige die op grond van een uitspraak van de rechter alimentatie moet betalen, moet die alimentatie ook betalen als de onderhoudsgerechtigde bijstand ontvangt. De alimentatie wordt als inkomen gekort op de uitkering van de onderhoudsgerechtigde. Zou de gemeente afzien van verhaal dan is dat ten opzichte van andere onderhoudsplichtigen met alimentatieverplichtingen niet rechtvaardig.

2. Maatschappelijk draagvlak

Bijstand en andere inkomensvoorzieningen worden betaald met gemeenschapsgeld. Van de gemeente mag worden verwacht dat zij zorgvuldig met deze middelen omgaat. Door kosten van bijstand op derden te verhalen, hoeft minder gemeenschapsgeld worden uitgegeven.

Om de verhaalsbijdrage te kunnen bepalen, moet eerst de draagkracht van de onderhoudsplichtige worden berekend. Hiervoor worden de normen van de werkgroep Alimentatienormen van de Nederlandse Vereniging voor Rechtspraak (de Tremanormen) gehanteerd. Deze normen hanteren rechters ook. Zij gebruiken deze als hulpmiddel om de hoogte van partneralimentatie en kinderalimentatie vast te stellen. Als ex-partners niet tot onderlinge afspraken over alimentatie komen dan doet de rechter een uitspraak over de hoogte van de te betalen alimentatie aan de hand van de Tremanormen. Wettelijk is vastgelegd dat de rechter rekening moet houden met hoeveel de alimentatieplichtige per maand kan afdragen. De Tremanormen helpen de rechter vervolgens om de hoogte te bepalen omdat dit niet in de wet staat genoemd. De verhaalsbijdrage wordt opgelegd met ingang van de 1e van de maand volgend op die waarin de eerste aanschrijving plaatsvindt. In de beleidsregel wordt hierop een uitzondering gemaakt voor de gevallen waarbij verhaal wordt gepleegd op de ouders van 18-, 19- en 20-jarigen aan wie aanvullende bijzondere bijstand wordt verstrekt voor

levensonderhoud. In deze gevallen is het wenselijk om vanaf de 1e dag van de bijstandsverlening te kunnen verhalen.

Artikel 3. Afzien van verhaal van bijstand

Gebruik maken van de verhaalsbevoegdheid betekent niet dat het college altijd daadwerkelijk tot verhaal overgaat. Het college kan vanwege omstandigheden van de onderhoudsplichtige, de onderhoudsgerechtigde of op grond van een kosten-batenanalyse ervoor kiezen om van (verder) verhaal af te zien. Het college verhaalt geen kosten van bijstand als deze minder bedragen dan de ondergrens die Trema hanteert (momenteel € 25,00 per maand). Ook wordt niet verhaald als de totale bijdrage niet meer dan € 250,00 bedraagt. Hier is voor gekozen omdat de uitvoeringskosten anders niet opwegen tegen de te verhalen bijstand.

Artikel 4. Gebruik maken van bevoegdheid tot terugvordering

In de Participatiewet is terugvordering opgenomen in de artikelen 58, 59 en 60. In de huidige wetgeving bestaat er een onderscheid tussen fraude- en niet-fraudevorderingen.

Vorderingen die zijn ontstaan door schending van de inlichtingenplicht (artikel 17 Participatiewet) worden gezien als fraudevorderingen. Het college is verplicht om een bijzondere bijstand die als gevolg van een schending van de inlichtingenplicht teveel of ten onrechte is betaald, volledig terug te vorderen. Er is dus sprake van uitkeringsfraude als een overtreding van de inlichtingenplicht resulteert in ten onrechte betaling van de bijzondere bijstand. Ook daar waar sprake is van teveel betaalde bijzondere bijstand door andere redenen dan fraude vordert het college terug. Wel zijn de bepalingen met betrekking tot kwijtschelding in die gevallen ruimhartiger.

Artikel 5. Opschorting, herziening, intrekking en beëindiging

Soms moet een terugvorderingsbesluit worden voorafgegaan door een herziening of een intrekking. Er is dan sprake van een onzelfstandig terugvorderingsbesluit. Dit is nodig in de volgende situaties:

1. als de aanvrager de inlichtingenplicht heeft geschonden of de bijzondere bijstand op grond van een onjuist besluit is verstrekt;
2. als via een maatregel de bijzondere bijstand achteraf geheel of gedeeltelijk wordt geweigerd wegens overige verwijtbare handelingen of het niet nakomen van opgelegde verplichtingen;
3. als het besluit tot verlening van bijzondere bijstand (bijvoorbeeld in geval van een normwijziging in het verleden of bijzondere bijstand om niet dat niet voor het aangegeven doel is aangewend) wordt herzien;
4. als de bijzondere bijstand na het laten verstrijken van een hersteltermijn wordt ingetrokken.

Bij zelfstandige terugvorderingsbesluiten is herziening of intrekking van de bijstand niet nodig.

Denk hierbij aan:

- terugvordering van voorschotten (bijzondere bijstand in de vorm van geldlening;

- wat anderszins onverschuldigd is betaald (er is een onjuiste betaling verricht, of er is per abuis aan de klant een dubbele betaling van de bijzondere bijstand gedaan);
- naderhand verkregen middelen over een bijstandsperiode of ontvangen vergoedingen van kosten, waarvoor bijzondere bijstand is verleend;
- leenbijstand, die niet volgens opgelegde verplichtingen wordt afgelost of bijzondere bijstand voortvloeiend uit borgtocht.

Volgens artikel 54 Participatiewet is het college bevoegd om het recht op de bijzondere bijstand op te schorten en de toegekende bijzondere bijstand te herzien of in te trekken, indien de belanghebbende de voor de verlening van bijzondere bijstand van belang zijnde gegevens of de gevorderde bewijsstukken niet, niet tijdig of onvolledig heeft verstrekt en hem dit te verwijten valt of indien de belanghebbende anderszins onvoldoende medewerking verleent.

Artikel 6. Terugvorderingsbesluit

Bij schending van de inlichtingenplicht moet de bijzondere bijstand altijd worden teruggevorderd.

In andere gevallen wordt de bijzondere bijstand op grond van de wet (artikel 58) teruggevorderd voor zover deze:

- a. ten onrechte of tot een te hoog bedrag is verleend;
- b. in de vorm van een geldlening is verleend en de uit de geldlening voortvloeiende verplichtingen niet
of niet behoorlijk worden nagekomen;
- c. voortvloeit uit gestelde borgtocht;
- d. ingevolge artikel 52 lid 3 Participatiewet bij wijze van voorschot is verleend en nadien is vastgesteld
dat geen recht op bijstand bestaat;
- e. anderszins onverschuldigd is betaald voor zover de belanghebbende dit redelijkerwijs had kunnen begrijpen, of
- f. anderszins onverschuldigd is betaald, waaronder begrepen dat:
 - de belanghebbende met betrekking tot de periode waarover bijstand is verleend, over in aanmerking te nemen middelen als bedoeld in paragraaf 3.4 Participatiewet beschikt of kan beschikken;
 - de belanghebbende over dezelfde periode waarover een uitkering op grond van de IOAW resp. IOAZ is verleend, later inkomsten heeft ontvangen waarmee bij de vaststelling van de uitkering rekening zou zijn gehouden.
 - bijstand is verleend met een bepaalde bestemming en naderhand door de belanghebbende vergoedingen of tegemoetkomingen worden ontvangen met het oog op die bestemming.

- terugvordering als bedoeld onder e. vindt niet plaats, indien de betreffende kosten zijn gemaakt
- meer dan twee jaar vóór de datum van verzending van het besluit tot terugvordering.

Bijzondere bijstand is ten onrechte of tot een te hoog bedrag verleend, wanneer achteraf komt vast te staan dat over de betreffende periode geen, of tot een lager bedrag, recht op bijzondere bijstand bestond. Voorafgaande aan deze terugvordering moet, zoals eerder genoemd, wel eerst een herzienings- of intrekkingbesluit worden genomen.

Geldlening

Aan bijzondere bijstand die in de vorm van een geldlening (artikel 48 Participatiewet e.v.) is verleend, wordt altijd een terugbetalingsverplichting verbonden. Deze wordt in het toekenningsbesluit vastgelegd en er wordt altijd een ingangsdatum genoemd. Dit in verband met eventuele andere openstaande vorderingen. Wordt de terugbetalingsverplichting niet nagekomen, dan wordt over het nog resterende bedrag van de lening alsnog een terugvorderingsbesluit genomen. Vanaf dat moment gelden de (beleids)regels ten aanzien van terugvordering.

Borgstelling

Borgstelling is bijzondere bijstandsverlening in de vorm van borg (artikel 48 Participatiewet e.v.) en wordt altijd expliciet vermeld in het toekenningsbesluit. Deze bijzondere bijstand komt pas tot uitbetaling (aan de geldverstrekker) als de belanghebbende in gebreke blijft met het terugbetalen van de door de geldverstrekker verleende geldlening en het college op haar borgstelling wordt aangesproken. Op het moment van uitbetaling van de bijzondere bijstand ontstaat er een vordering die op grond van artikel 58, lid 1 sub c Participatiewet en de beleidsregels kan worden teruggevorderd. In dat geval is, evenals bij de terugvordering van een geldlening, een afzonderlijk terugvorderingsbesluit noodzakelijk.

Voorschot

Als de aanvrager van bijzondere bijstand om een voorschot verzoekt, kan deze op grond van artikel 52 lid 3 Participatiewet worden verstrekt als een renteloze geldlening. Het verstrekte voorschot wordt verrekend met de toegekende bijzondere bijstand. Soms kan dit niet of niet volledig omdat er geen bijzondere bijstand wordt toegekend of omdat de toegekende bijzondere bijstand niet toereikend is om het totale voorschot ineens te verrekenen. Het voorschot wordt in dat geval teruggevorderd op grond van artikel 58, lid 2, sub d Participatiewet via een terugvorderingsbesluit.

Achteraf ontvangen middelen

Er zijn ook andere situaties waarin de bijzondere bijstand bij nader inzien onverschuldigd is betaald. Denk bijvoorbeeld aan bijzondere bijstand die is verleend in afwachting van het beschikbaar komen van middelen in de vorm van inkomen of vermogen (bijvoorbeeld aan een nabetaling van loon of arbeidsongeschiktheidsuitkering, een erfenis of een prijs in de loterij). Of

wanneer achteraf een vergoeding wordt ontvangen voor kosten waarvoor al eerder bijzondere bijstand is ontvangen.

Onverschuldigde betaling

Onverschuldigd betaalde bijzondere bijstand als gevolg van een administratieve vergissing wordt teruggevorderd op grond van artikel 58, lid 2, sub e Participatiewet. Hierbij geldt wel dat alleen wordt teruggevorderd als de belanghebbende redelijkerwijs kon begrijpen dat hij ten onrechte bijzondere bijstand ontving. De mogelijkheid om terug te vorderen vervalt na twee jaar.

Terugvordering van meeprofiterende partners

In geval van verzwegen samenwoning wordt de ten onrechte en teveel verstrekte bijzondere bijstand teruggevorderd van de bijstandontvanger en van de verzwegen partner op grond van artikel 59, lid 2 Participatiewet. Duidelijk moet zijn dat:

1. de bijstandontvanger de gezamenlijke huishouding met deze partner heeft verzwegen.
2. de samenwoning in de betreffende woongemeente heeft plaatsgevonden. Indien dit niet het geval is kan alleen van de cliënt worden teruggevorderd en alleen aan cliënt een boete worden opgelegd.

Zowel de bijstandontvanger als de meeprofiterende partner zijn in bovenstaande gevallen hoofdelijk aansprakelijk voor de gehele vordering. Dit betekent dat de totale terugvordering van beiden kan worden teruggevorderd. In gevallen waarin een van beiden niet in staat is om het (volledige) bedrag terug te betalen, kan de ander voor het gehele (restant) bedrag worden aangesproken. De debiteuren die hoofdelijk aansprakelijk dienen hun aandeel in de aflossing onderling met elkaar af te stemmen.

Belangenafweging

Bij fraudevorderingen hoeft geen belangenafweging gemaakt te worden omdat de terugvordering hiervan een verplichting is. Bij niet-fraudeterugvorderingen dient wel een belangenafweging gemaakt te worden. Op grond van dringende redenen kan van herziening of intrekking worden afgezien. Het moet hier dan gaan om incidentele gevallen, gebaseerd op een individuele afweging van alle relevante feiten en omstandigheden. Hiervan is slechts sprake als een herziening of intrekking zou leiden tot onaanvaardbare financiële of sociale consequenties voor de belanghebbende of zijn/haar gezin. Hierbij wordt opgemerkt dat de financiële gevolgen van een besluit tot herziening of intrekking niet als dringende redenen worden aangemerkt, omdat de beslagvrije voet hierin voldoende bescherming biedt.

Afzien van terugvordering

Afzien van terugvordering van niet-verwijtbare vorderingen kan worden overwogen indien het terug- en in te vorderen bedrag in geen verhouding staat tot de uitvoeringskosten. Bij kruimelbedragen (vorderingen van minder dan € 50,00) is het uit een oogpunt van efficiency zinvol om af te zien van het nemen van een terugvorderingsbesluit.

Verder kunnen er in individuele situaties dringende redenen bestaan, die reden vormen om af te zien van terugvordering. Bijvoorbeeld wanneer de vordering is ontstaan buiten toedoen van de belanghebbende en hem hiervan geen enkel verwijt kan worden gemaakt. In dat geval moet aannemelijk zijn dat de belanghebbende niet kon weten dat hij ten onrechte bijzondere bijstand of uitkering ontving. Verder kunnen sociale en financiële omstandigheden aanleiding vormen voor dringende redenen. Hier gaat het om zeer uitzonderlijke gevallen. Het enkele feit dat het de betrokkene aan financiële middelen ontbreekt om in het bestaan te voorzien, is onvoldoende om te kunnen spreken van een dringende reden.

In gevallen waarin eerst een herzienings- of intrekkingbesluit aan de orde is kan al van een dergelijk besluit worden afgezien wegens een dringende reden (zie artikel 3). In dat geval is er ook geen grond tot het nemen van een terugvorderingsbesluit.

Terugvordering binnen een redelijke termijn

Omdat terugvordering voor een deel een bevoegdheid is, moet het college een redelijke termijn in acht nemen bij de besluitvorming. Wettelijk gezien betekent dit dat het college binnen 6 maanden nadat zij op de hoogte is van de vordering een terugvorderingsbesluit neemt (artikel 3:309 BW). Dit geldt niet voor vorderingen die zijn ontstaan door schending van de inlichtingenplicht. In die gevallen is de 'redelijke termijn' niet van toepassing. Dit heeft te maken met de vaak langer lopende onderzoeken naar fraude (en de hoogte van het terug te vorderen bedrag) vanwege schending van de inlichtingenplicht.

Artikel 7. Bruterij van de vordering

De meeste vormen van bijzondere bijstand worden onbelast uitgekeerd. Alleen de toeslagen voor levensonderhoud worden belast.

Er kan van brutering worden afgezien wanneer de vordering niet het gevolg is van een schending van de inlichtingenplicht en belanghebbende redelijkerwijs niet had kunnen weten dat ten onrechte of teveel belaste bijzondere bijstand werd verstrekt.

Artikel 8. Betalingsregeling

Nadat de terug te vorderen bijzondere bijstand is bepaald, start de invorderingsprocedure. In het terugvorderingsbesluit staat:

- tot welk bedrag en over welke periode de ten onrechte ontvangen bijzondere bijstand wordt teruggevorderd;
- de termijn(en) van zes weken waarbinnen de ten onrechte ontvangen bijzondere bijstand moet worden terugbetaald;
- op welke wijze het besluit, bij gebrekkige betaling, ten uitvoer wordt gelegd.

Gaat het om belaste bijzondere bijstand, dat wordt in het besluit het netto bedrag vermeld en wordt verzocht om de vordering binnen 6 weken volledig te voldoen of een terugbetalingsregeling te treffen.

Gaat het om een fraudevordering of een vordering waarbij de belanghebbende redelijkerwijs had kunnen weten dat ten onrechte of teveel bijzondere bijstand werd verstrekt, dan staat in het besluit dat de vordering wordt gebruteerd als deze niet volledig is afgelost voor 31 december van dat jaar.

Minnelijke regeling

Bij invordering probeert het college de vordering in overleg met de debiteur te innen via een betalingsregeling. In dit geval kan worden besloten om niet de maximale aflossingscapaciteit (alles boven de beslagvrije voet) op te eisen. Als het niet mogelijk is om in overleg een aflossingsbedrag af te spreken, dient het gehele bedrag binnen 6 weken voldaan te zijn of wordt (bij uitkeringsgerechtigden) overgegaan tot verrekening met de uitkering. Dit wordt vastgelegd in het terugvorderingsbesluit.

De hoogte van de aflossing bij de minnelijke regeling wordt bepaald aan de hand van het inkomen/ draagkracht van de debiteur. Het streven is dat een vordering zo snel mogelijk afgelost wordt.

Bij debiteuren die bijstandsuitkering ontvangen via WerkSaam, wordt de aflossing ingehouden op de uitkering. Het inhouden op de uitkering is onderdeel van de minnelijke betalingsregeling.

Werkt de debiteur niet mee dan treedt het executietraject in werking. Er wordt eerst een aanmaning verstuurd, daarna een dwangbevel en vervolgens wordt de vordering geëxecuteerd (beslaglegging).

Artikel 9. Aflossingsbedrag

Het college hanteert een aantal uitgangspunten bij de vaststelling van de aflossingscapaciteit. Zo wordt bij bijstandsgerechtigden maandelijks een bedrag gelijk aan 5% van de geldende bijstandsnorm, alsmede het volledig gereserveerde vakantiegeld beschouwd als aflossing. Dit sluit aan bij de wettelijk vastgestelde beslagvrije voet (artikel 475d Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering). Verrekening met bijstand is gebaseerd op artikel 6:127 van het Burgerlijk Wetboek.

Uitgangspunt van de aflossingsverplichting bij niet-bijstandsgerechtigden is dat iedereen in staat moet zijn om een minimuminkomen te kunnen verwerven. De minimale aflossingscapaciteit is daarom gelijk aan 10% van de van toepassing zijnde bijstandsnorm c.q. de netto uitkeringsgrondslag dan wel een lager bedrag indien het beslagvatbare deel van de uitkering lager is.

Bij geschillen over de hoogte van de aflossing kan er een draagkrachtberekening gemaakt worden als de debiteur een inkomen boven bijstandsniveau heeft. Bij een niet-fraudevordering moet 50% van de draagkracht aangewend worden voor de aflossing op de vordering. Bij een fraudevordering is dit 75% van de draagkracht.

Indien de opgelegde verplichting voor de vordering niet wordt nagekomen, geldt een aflossingsverplichting van 100%. Hiervan kan slechts worden afgezien als een crediteur met een hogere preferentie de volledige aflossingscapaciteit opeist, zoals de Belastingdienst. Met concurrente vorderingen wordt geen rekening gehouden.

Beleid is dat de inning van een bestuurlijke boete voorrang heeft op de inning van een vordering. De reden hiervoor zijn:

- de vordering is een preferente vordering, de boete een concurrente vordering. Daarom wordt eerst zo veel mogelijke de boete verrekend zodat de preferente vordering overblijft.
- Een bestuurlijke boete kan maximaal vijf jaar worden ingevorderd, de vordering maximaal 10 jaar.

Artikel 10. Matigen van de aflossing

Het vastgestelde aflossingsbedrag geldt als een opgelegde betalingsverplichting. Na een schriftelijk en gemotiveerd verzoek van de debiteur kan de hoogte van de aflossing verminderd worden. Dit is slechts mogelijk als het inkomen/draagkracht daar aanleiding toe geeft. Als uit het verzoek van de debiteur blijkt dat de vordering binnen 24 maanden wordt afgelost, is een beoordeling van het inkomen/draagkracht niet nodig.

Bij een dergelijk verzoek wordt dezelfde procedure gevolgd als bij een heronderzoek. Bij een heronderzoek wordt ook bekeken of het aflossingsbedrag nog in overeenstemming is met de persoonlijke en financiële omstandigheden van de debiteur. Aangezien tijdens dit onderzoek de draagkracht van de debiteur opnieuw is onderzocht, kan er aanleiding zijn de datum van het eerstvolgende reguliere heronderzoek te wijzigen.

Artikel 11. Executie

Op het moment dat de debiteur niet tijdig (binnen 6 weken na de terugvorderingsbeschikking) aan de betalingsverplichting voldoet, wordt een aanmaning verzonden met het verzoek de achterstand binnen 14 kalenderdagen alsnog te voldoen. Dit gebeurt op grond van artikel 4:113 Algemene wet bestuursrecht (Awb).

Als de debiteur na deze aanmaning nog steeds niet aan zijn betalingsverplichting voldoet, wordt, gelet op het gestelde in art. 4.119 en 4.120 Awb, een dwangbevel verzonden en wordt het executietraject opgestart. Voor de aanmaning wordt een vergoeding in rekening gebracht, die bij de hoofdsom opgeteld wordt, op grond van artikel 4:113 Awb.

Er wordt een aanmaning verzonden als er sprake is van een betalingsachterstand. Reageert de debiteur niet, dan wordt er een dwangbevel verzonden. Voor het dwangbevel worden kosten in rekening gebracht bij de debiteur, die bij de hoofdsom geteld worden. Is de debiteur niet bereid om een betalingsregeling te treffen of een eerder opgelegde betalingsverplichting wordt niet nagekomen, dan wordt het terugvorderingsbesluit tenuitvoergelegd via een executoriaal beslag overeenkomstig de artikelen 479b tot en met 479g, behoudens artikel 479e lid 2 van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering.

Hierbij wordt er beslag gelegd op inkomen of uitkering van de debiteur. Er kan ook gekozen worden om de vordering over te dragen aan de gerechtsdeurwaarder waarbij de invordering wordt verhoogd met de deurwaarderskosten en de wettelijke rente.

Volgens artikel 58, lid 3 Participatiewet is het college bevoegd tot verrekening van in de voorafgaande drie maanden ontvangen middelen met de bijzondere bijstand. Het college maakt altijd gebruik van deze bevoegdheid omdat hierdoor het niet noodzakelijk is om terug te vorderen.

Verrekening met de bijstand is gebaseerd op artikel 6:127 van het Burgerlijk Wetboek. Er moet aan de volgende eisen worden voldaan:

- er is over en weer sprake van een schuld: de te ontvangen bijstand en de ten onrechte verleende bijstand;
- er moet gelijksoortigheid van schuld en prestatie zijn. Dit betekent dat bijzondere bijstand alleen met bijzondere bijstand kan worden verrekend. Bij verrekening is het college gehouden aan de beslagvrije voet;
- verrekening kan alleen voor zover de uitkering voor beslag vatbaar is (dus bijvoorbeeld niet met bijzondere bijstand voor specifieke kosten).

Tenuitvoerlegging door middel van beslag vindt plaats conform de regels van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering. Het college heeft de mogelijkheid van vereenvoudigd derdenbeslag op loon of uitkering. Deze procedure is als volgt:

1. Het college stuurt een kennisgeving naar degene van wie de debiteur inkomsten ontvangt. Indien gewenst kan een afschrift van het terugvorderingsbesluit later worden opgevraagd bij het college.
2. Hierin wordt de beslagvrije voet aangegeven.
3. De derde-beslagene moet de kennisgeving voor gezien terugzenden aan het college.
4. Door de terugzending is het beslag gelegd. De derde-beslagene wordt hiermee verplicht het voor beslag vatbare bedrag uit te betalen aan het college.
5. Het college moet binnen 7 dagen na retourontvangst van de kennisgeving een afschrift van die kennisgeving aangetekend toezenden aan de debiteur.

Het terugvorderingsbesluit wordt overgedragen aan de gerechtsdeurwaarder als het college zelf geen mogelijkheden heeft om een vordering te innen. Er vindt eerst overleg plaats met een deurwaarder om te kijken of de deurwaarder nog wel mogelijkheden ziet/heeft. Kosten-baten spelen mee en worden per casus bekeken. Zoals aangegeven wordt de vordering in deze gevallen verhoogd met de deurwaarderskosten.

Artikel 12. Rente en kosten

Betaalt de debiteur niet, dan kan de vordering worden verhoogd met kosten die worden gemaakt in verband met de terugvordering. Denk aan de kosten voor het verzenden van bijvoorbeeld een aanmaning en verdere dwanginvordering.

Is een dwangbevel uitgegaan, dan wordt de vordering verhoogd met de gerechtelijke kosten van de betekening en de tenuitvoerlegging. De gerechtelijke kosten worden conform het bepaalde in artikel 4:120, tweede lid Awb, berekend met toepassing van het Besluit tarieven ambtshandelingen gerechtsdeurwaarders (Btag). De gerechtelijke kosten betreffen vergoedingen voor werkzaamheden die rechtstreeks met de ambtshandeling samenhangen en voor de goede uitvoering van die ambtshandeling nodig zijn, zoals voorbereidende, uitvoerende en afrondende werkzaamheden.

Artikel 13. Kwijtschelding

Door een debiteur kan een kwijtscheldingsverzoek worden ingediend waarin wordt verzocht om van gehele dan wel gedeeltelijke terugvordering van de nog openstaande schuld(en) af te zien.

In dit artikel is aangegeven wanneer aan een dergelijk verzoek tegemoet gekomen kan worden. Hierbij is een onderscheid gemaakt tussen fraude- en niet-fraudevorderingen. Bij de beoordeling spelen ook de hoogte van de restvordering en of aan de opgelegde betalingsverplichtingen is voldaan, een rol.

Een niet-fraudevordering lager dan € 50,00 wordt als kruimelbedrag gezien. Een verzoek tot kwijtschelding hiervan kan zonder verdere beoordeling van draagkracht worden gehonoreerd. Dit geldt ook als sprake is van een zeer dringende reden. In uitzonderlijke gevallen kunnen sociale en financiële omstandigheden aanleiding vormen voor dringende redenen. Het enkele feit dat het de belanghebbende aan financiële middelen ontbreekt om in het bestaan te voorzien, is onvoldoende om te kunnen spreken van een zeer dringende reden. In overige gevallen dient een beoordeling plaats te vinden op basis van de in deze beleidsregel genoemde criteria.

Als er meer dan één vordering bestaat, wordt elke vordering afzonderlijk beoordeeld met betrekking tot de vraag of kwijtschelding mogelijk is, dan wel tot afkoop kan worden overgegaan. Bij uitzichtloze schuldensituaties of in situaties waarbij de schuldenlast een terugkeer op de arbeidsmarkt bemoeilijkt, kan het noodzakelijk zijn een schuldregeling tot stand te brengen.

Artikel 14. Geldleningen

Wanneer een belanghebbende leenbijstand heeft ontvangen en gedurende een periode van 36 maanden het voor cliënt maximale bedrag(heeft) af(ge)lost, kan het restant ambtshalve of op verzoek worden kwijtgescholden. Ook wanneer een belanghebbende 60% van de lening heeft afgelost kan het restant van de leenbijstand worden kwijtgescholden.

Dit geldt niet voor verstrekte geldleningen welke door pand of (krediet)hypotheek zijn gedekt of die zich om andere redenen verzetten tegen voortijdige kwijtschelding, bijvoorbeeld in de vorm van een geldlening verstrekte bijzondere bijstand i.v.m. ongenoegzaam besef van verantwoordelijkheid voor de voorziening in het bestaan.

Indien het kwijtscheldingsverzoek betrekking heeft op een openstaande schuld in het kader van verhaal- /onderhoudsplicht, wordt de vordering gelijkgesteld aan een niet-fraudeschuld.

Artikel 15. Hardheidsclausule

Voor onvoorziene situaties is de hardheidsclausule opgenomen in de beleidsregels. Als toepassing van de overige artikelen leidt tot kennelijke onredelijkheid en onbillijkheid, kan het college van de beleidsregels afwijken.

Artikel 16. Inwerkingtreding en citeertitel

Dit artikel hoeft geen nadere uitleg.